

· ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΛΟΤῆ

"Zijensale"

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἀγαπᾷ τοὺς ναυτικούς. Τέως ἠρίθμει μεταξύ τῶν μελῶν τῆς τὸν ναύαρχον Ζουριέν δὲ-λὰ-Γκραβιέρ, τώρα δ' ἐξέλεξεν ἀκαδημαϊκὸν καὶ τὸν ὑποπλοίαρχον Ἰουλιανὸν Βιῶ, τὸν γνωστὸν ὑπὸ τὸ φιλολογικὸν ψευδώνυμον «Πέτρος Λοτῆ».

Ὁ Πέτρος Λοτῆ εἶνε βραχύς τὸ σῶμα πλέον ἢ βραχύς μάλιστα, ἀλλὰ κατορθώνει νὰ κερδίξῃ ὀ-

λίγον ἀνάστημα, χάρις εἰς τὰ ταχύκινια τῶν ὑποδημάτων του, τὰ ὁποῖα κάμνει πάντοτε πολὺ ὑψηλά. Ἐγγίζει τὴν μέσσην ἡλικίαν, καὶ ὁ μύσταξ αὐτοῦ δὲν εἶνε ὄλως μέλας. Ἐχει τὸν θώρακα λίαν ἀνεπτυγμένον καὶ εἰς τὸ βάδισμα τὴν τάλαντευσιν ἐκείνην τοῦ «βήματος τῶν θαλασσινῶν». Ὁ Λοτῆ ἐν τῇ περιβολῇ ἔχει τὴν ἐξέζητημένην κομφοπρέπειαν, ἣν ἐπιτηδεύουσιν οἱ πλείστοι τῶν ἀξιωματικῶ, τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ.

Ὁ νέος ἀκαδημαϊκὸς κατοικεῖ εἰς τὴν πόλιν Ῥοσφόρ, εἰς τὸν λιμένα τῆς ὁποίας εἶνε προσκεκολλημένος. Διὰ γὰρ δ' ἐν μεγάλῃ μονώσει μετὰ τῆς συζύγου του κυρίας Λευκῆς Λοτῆ καὶ τῆς μητρὸς του κυρίας Βιῶ.

Κατοικεῖ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ ἐγεννήθη, καὶ ἦν μεγεθύνει κατ' ἔτος διὰ γραφικῶν προσθηκῶν. Οὕτω μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἐκ ταξιδίου εἰς τὴν ἀπωτάτην Ἀνατολήν, ἔκτισε θαυμασίαν ὑπόγειον Παρόδαν, τὴν ὁποίαν περιέγραψεν εἰς λαμπρὰς σελίδας.

Σπανίως ἐξέρχεται τῆς κατοικίας του ὁ Πέτρος Λοτῆ, ὅταν δὲν ἔχη ὑπηρεσίαν εἰς τὸν λιμένα ἢ εἰς τὸν ναύσταθμον. Ἀγαπᾷ δ' ὑπὸ τῶν ναυτῶν, τοὺς ὁποίους ἀρέσκειται ν' ἀκούῃ συνομιλοῦντας, ἀλλὰ συγχρόνως ἐμπνέει καὶ φόβον, διότι εἰς οὐδένα χριζέται. Τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μυθιστορηματὸς του «Ὁ ἀδελφός μου Ἰδ» συνέλαβε κατὰ τινὰ φιλονεικίαν τῶν ναυτῶν τοῦ πλοίου του, τὴν ὁποίαν κατέπαυσε διὰ μιᾶς ἐπιτακτικῆς λέξεως.

Μέρος τοῦ θέρους διήρχετο ἄλλοτε ὁ Πέτρος Λοτῆ μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Κοππὲ εἰς τὴν ἑπαυλιν τοῦ πέρουσι ἀποθανόντος φιλελλήνου μαρκησίου Queux de Saint-Hilaire.

Ἀγαπᾷ τὸν καφὲν καὶ τὰ εὐώδη σιγάρα, διέρχεται δὲ ὥρας ὅλας βεμβάζων μετὰ μεσημβρίαν ἐν ἀνακαυτικῇ νάρκῃ.

Οὐδέποτε μεταβάλλει εἰς τὰς ἐπίσημους τελετὰς καὶ ἀποφεύγει ὅσον τὸ δυνατόν τὰς ἐπισκέπτεται τοὺς προκρίτους τοῦ Ῥοσφόρ, τοὺς συμπατριώτας του, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν φέρει μεγάλην συμπάθειαν, διότι δὲν λησιμονεῖ ὅτι ὑπέφερε πολλὰ κατὰ τὴν πρώτην του νεότητα ἀπὸ τὰς κακὰς γλώσσας, αἵτινες ἀφθονοῦν εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Οὕτω, ὅταν πρό τιμῶν ἐτῶν μετέβησαν εἰς Ῥοσφόρ οἱ ὑπουργοί

τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ναυτικῶν, ἵνα ἐγκαινίσωσι τὸ νέον λύκειον τῆς πόλεως, ὁ Λοτῆ δὲν παρουσιάσθη εἰς τὰς τελετὰς, ἐνῶ μάλιστα οἱ ὑπουργοὶ ἐσκόπουν νὰ ἀπονεύμωσιν εἰς αὐτὸν τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐκείνῃ.

Μία ἐκ τῶν τελευταίων του ἰδιοτροπιῶν εἶνε ὅτι ἔκτισε μέρος τοῦ ἐστιατορίου του μετὰ τὰ συντρίμματα τοῦ κωδονοστασίου τῆς ἐκκλησίας τοῦ Μαρῆν, τὸ ὁποῖον ἐκρημνίσθη ὑπὸ σφοδρᾶς λαίλαπος, ἐκ τῶν συνήθων εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Πρὸς τὴν Σάραν Βερνὰν ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον πρὸ δεκαετίας, φέρων ἱματισμὸν ἀπλοῦ ναύτου. Προσεποιεῖτο δ' ἐντελέστατα τὸν ἀφελῆ ναύτην, ὅστις προσήρχετο νὰ καταθέσῃ τὸν φόρον τοῦ ἐνθουσιώδους θαυμασμοῦ του πρὸς τὴν μεγάλην τραγῳδόν. Ἡ Σάρα ἀνεκάλυψε τὴν ἀπάτην μόνον μετὰ δύο ἔτη. Ἐξεδικήθη δὲ ἀποστείλασα τὴν εἰκόνα τῆς πρὸς τὸν Λοτῆ μετὰ τὴν ἐξῆς ἀφιέρωσιν: «Πρὸς τὸν Ἐρελλοπέτρον».

Ἀποκλίνων ὀλίγον πρὸς τὴν δεισιδαιμονίαν, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ναυτικῶν, φέρει περὶ τὸν τράχηλον χρυσοῦν περιδέραιον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρέματα περιάπτον, ὅμοιον πρὸς τὸ τῆς Φατούργιας τῆς αἰθιοπίδος ἐν τῷ ἔργῳ του *Μυθιστόρημα Σπαρῆ*.

Ὁ Λοτῆ διατείνεται ὅτι δὲν ἀνέγνωσε τίποτε ἐκτὸς τῆς *Σαλαμῶ* καὶ τῶν *Πειρασμῶν* τοῦ Ἁγίου Ἀρτωνίου τοῦ Φλωμπέρ, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἐγείρονται ἀμφιβολίαι. Λέγουσιν προσέτι ὅτι ζωγραφίζει τοποθεσίας, καὶ ὅτι τὰς εἰκόνας του φυλάττει εἰς κιβώτιον ἐκ πολυτίμου ξύλου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐδώρησεν ἡ βασίλισσα Πειραρέ. Εἰς τὰ ἱχνογραφήματα δὲ ταῦτα δεικνύει φαντασίαν μελαγχολικὴν καὶ μέχρι παρακρούσεως ἐξημεμένην. Τούτο δυνατόν τις νὰ συμπεράνῃ ἄλλως καὶ ἐκ τῶν ζωγραφιῶν, δι' ὧν ἐκόσμησε τὰ συγγράμματά του.

Ἐάν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ χαρακτήρ καὶ αἱ ἐξείεις τοῦ ἀνθρώπου φαινόνται ἀπὸ τὰ περιστοιχίζοντα αὐτὸν ἀντικείμενα, δυσκολεύεται κανεὶς νὰ κρίνῃ τὸν Λοτῆ δι' ἐπισκέψεως εἰς τὴν κατοικίαν του, ἥτις πληροῦται ἀντικειμένων ἐκ τῶν διαφόρων χωρῶν, ἐν αἷς ἔζησε καὶ ἐξ ἀντικειμένων τῆς πατρίδος αὐτοῦ γῆς.

Ἐπὲρ τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἐργάζεται, κρέματα εἰκόνας τοῦ «Ἀδελφοῦ Ἰδ», γραφεῖσιν ὑπὸ τοῦ Λοτῆ καὶ παρ' αὐτὴν ἀτεχνος φωτογραφία τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του ναύτου. Ἄλλο μέρος τῆς κατοικίας του ἔχει μεταβάλλει εἰς τουριστικὸν θάλαμον. Λιότατα μεταξὺ τὰ παραπετάσματα μετριάζουσι τὸ φῶς τοῦ θαλάμου τούτου, ὅστις πληροῦται μεθυστικῶν μύρων τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τὸ μέσον δὲ ὑπάρχει σαρκοράχος, τὴν ὁποίαν σκεπάζουσι πολυτελεῖ ὑφάσματα πολυποικίλια, ὅπως συνειθίζεται παρὰ τοῖς Μουσουλμάνοις, ὅταν ἀπολέσωσι προσφιλεῖ τινα συγγενῆ.

Οὕτως ὁ νέος ἀκαδημαϊκὸς ἔῃ ἐν μέσῳ τῶν ἀναμνήσεων τῶν μεμακρυσμένων χωρῶν, ἃς ἐπεσκέφη, εὐτυχῆς ὅσον δύναται νὰ εἶνε ὁ δυνάμενος νὰ πραγματοποιῇ τὰ ὄνειρα τῆς ἰδιορρυθμοῦ φαντασίας του, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ φιλολογικὸν στάδιον εἶνε σειρά ἐπιτυχιῶν. Διὰ τοῦτο φίλος τις τοῦ εἶπεν ἡμέραν τινὰ:

— Σοῦ λέπει, φίλτατε Λοτῆ, μόνον ὅ,τι δὲν ὑπάρχει.

Κ